

РАЗКАЗИ
—♦ ЗА ♦—
СПОМЕНИ
ОТ СЪН

Господинов

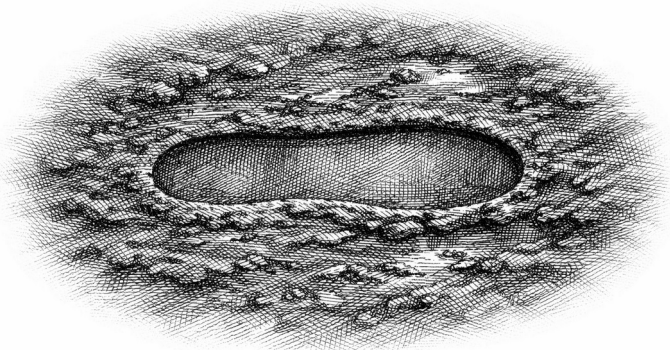
Сборник от спомени след сън

Скъпи читателю този сборник е събран от кал под ноктите, от тишината на библиотека, от паметта на тялото след вечеря. В него радостта свети кратко като звезда, после потъва в депресия. Всяка среща става огледало, всеки код търси дом, всяка Мери пази свое отражение. А когато царица поиска благодарност, когато работата стане с карта, когато морето докосне ръцете ти и крал нареди да чакате, остава само една линия, тази, която ти чертаеш сам. Пожелаваме ти приятно четене.

Съдържание

Кал

Малкият Унур обичаше родителите си. Обичаше ги с онази тиха, упорита детска обич, която не мери колко получава, а само чака деня, в който ще бъде забелязана. Като повечето деца, преди да навърши десет, той си мислеше: като стана голям, мама и тате ще видят, че съм добро момче, ще видят, че си изпълнявам задълженията и че дори понякога нося шестица от госпожата. Този ден беше слънчев и Унур си беше свалил якето, докато се връщаше от училище. Раницата подскачаше леко на гърба му, а въздухът беше топъл и пращен по онзи начин, по който пролетните следобеди карат децата да мислят, че светът е добър. Крачеше бързо, с

усмивка, но не толкова, че да подрани. Искаше да бъде точно навреме, нито по-рано, нито по-късно, сякаш ако пристигне в правилната минута, и денят ще тръгне както трябва. Мислеше си, както цяла година: днес е денят, в който всичко ще се промени. Не го интересуваха подаръците, гостите и дори тортата. Единственото, което искаше, беше мама и тате да го обичат така, както той вече ги обичаше. Но секунда по-късно му мина друга мисъл: „Кога за последно видях мама да се усмихва?“

Предишния ден, докато си връзваше обувките на двора, беше чул баба Мишо да казва през оградата на една съседка: „Като стане на десет, ще го заведат. Така е при тях.“ После, вече потихо: „Щом още се напикава, значи не са го пожалили.“ Унур тогава не беше разбрал всичко, но думите бяха останали в него като камъчета в обувка. Точно когато подминаваше къщата ѝ, той извика силно:

– НЕ.

После, сякаш да не чуе никой, потихо:

– Не вярвам.

Това, което беше чул предния ден, го беше разтревожило повече, отколкото искаше да си признае. Няколко крачки по-надолу се сети, че все пак днес е денят, който ще промени всичко. Усмихна се. Забърза. Беше видимо нетърпелив.

Малкият Унур отвори вратата, остави якето си на обувалника и още с раницата на гръб изтича в кухнята. Влизайки, веднага разбра, че не е това, което си беше мислил по пътя. В стаята имаше някаква подредена тишина, сякаш всичко вече беше решено преди той да прекрачи прага. Бързо върна усмивката си и реши да се преструва, че е забравил. Това заблуди тате, но не и мама. Тя го гледаше още от влизането му,

без да мигне, сякаш искаше да е сигурна, че няма да избяга от разговора.

- Ела, Унур, седни - каза тате. - Знаеш ли какъв ден е днес?

- Да, отвърна той. Днес ставам голямо момче.

Усмивката му се върна. За секунда забрави какво си беше мислил по пътя на връщане и се замечта за подаръците, за тортата, за това, че може би тази вечер мама ще го прегърне без да бърза.

- Знаеш, че с теб говорихме много пъти за проблема с напикаването ти - продължи тате. - И днес е последният ни шанс да ти помогнем.

- И днес ти ще станеш голямо момче, а големите момчета не се напикават - прекъсна го мама.

- Така е, мамо, отговори Унур.

Погледна надолу. Усмивката изчезна и в него нахлуха объркани мисли, бързи и студени, като сянка от облак. Спря се.

- Искаме да ти помогнем - продължи мама. - А ти искаш ли?

Усмивката му пак се върна, рязко и послушно. Беше сигурен, че е това: мама и тате искат да му помогнат. Повдигна глава, дори леко назад, и каза уверено:

- Да. Да, искам.

В този миг вече виждаше края на всичките си страхове и началото на онзи живот, в който никога няма да му се сърди сутрин.

- Да тръгваме тогава - казаха родителите му и се спогледаха за миг.

Но момчето не ги видя, защото вече мечтаеше как ще направи това, което искат родителите му, и най-накрая ще бъде обичан.

Малкият Унур затвори вратата на колата и

също толкова бързо потеглиха. Тапицерията миришеше на прах, на слънце и на нещо старо, което той не можеше да назове. Всякакви мисли му се въртяха за това къде отиват и какво ще правят, но нищо не каза. Само това знаеше: това чакаше цяла година. Държеше ръцете си мирно в скута, като послушно дете, което не иска да развали важен ден с излишни въпроси.

Звукът от затваряща се врата събуди Унур. Беше заспал, сякаш уморен от толкова много хубави мисли, и за миг не разбра къде е, нито защо навън е станало по-сиво.

- Пристигнахме - каза мама.

Излизайки навън, той се огледа и не хареса това, което виждаше. Дълга ограда от червени тухли ограждаше тъмнокафява дървена къща, а до нея имаше гьол¹, гладък и мътен, като око, което не мига. Беше леко хладно и въздухът миришеше на мокра пръст. Няма да показвам притеснение, все пак съм голямо момче вече, помисли си Унур и тръгна към вратата, макар стомахът му да се беше свил.

На вратата го чакаше момче, не повече от няколко години по-голямо от него. Голямото момче протегна едната си ръка да го поведе, а с другата посочи къщата. По лицето му нямаше нито усмивка, нито строгост, само умора, която не подхождаше на дете.

Унур се обърна към родителите си.

- Вие няма ли да дойдете? - попита.

Тате отвори уста, но мама отговори вместо него:

- Само дотук се води. После ще те вземем, като свършиш.

¹таймер: Устройство или функция за автоматично отброяване на време.